

A patmoszi evangélium

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 5Mózes 29:29; Dániel 7:13-14;
János 14:1-3, 29; Róma 1:7; Filippi 3:20; Jelenések 1:1-8

„Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megírtak abban; mert az idő közel van” (Jel 1:3).

A jelenések könyvének próféciait Jézus több mint tizenkilenc évszázada nyilatkoztatta ki János apostolnak az Égei-tenger Patmoszként ismert kis, köves szigetén (Jel 1:9). Jel 1:3 verse áldást ígér azoknak, akik olvassák, hallgatják és követik a tanításait (vö. Lk 6:47-48). A vers azokra utal, akik a gyülekezetekben összegyűlnek az üzeneteket meghallgatni. Ám nemcsak úgy nyernek áldást, ha olvassák és hallgatják, hanem akkor is, ha megtartják a könyvben foglaltakat (lásd Jel 22:7).

A jelenések könyvének próféciaiban Istennek a népe iránti gondoskodása nyilvánul meg: a mostani élet rövidegére, törekenységére, a Jézusban található üdvösségre, a mennyben Főpapunkként és Királyunkként végzett munkájára, valamint az evangélium hirdetésére való elhívásunkra mutatnak rá.

A bibliai próféciaák a sötét helyen világító lámpákhoz hasonlíthatóak (2Pt 1:19). Istennek az volt a szándéka velük, hogy most vezessék az életünket, illetve a jövő reményét adják. Szükségünk is lesz a prófétai vezetésre egészen Krisztus eljöveteleig és örök országának megalapításáig!

A KÖNYV CÍME

Olvassuk el Jel 1:1-2 verseit! Mi a könyv teljes címének jelentősége? Valójában kiről is szól? Mit tudhatunk meg erről az iratból?

Jel 1:1 állítása szerint a könyv címe: „*Jézus Krisztus kijelentése*”. A „*kijelentés*” szó a görög *apokalupsis* (apokalipszis), ami azt jelenti, hogy „feltárás” vagy „felfedés”. Az Apokalipszis Jézus Krisztus kinyilatkoztatása: Jézustól származik és róla szól. A könyv arról tesz bizonyosságot, hogy Istentől ered, Jézus Krisztus által (lásd Jel 22:16), valamint Jézus áll a tartalmának fókuszpontjában is – az Apokalipszissal önmagát jelenti ki népének és kifejezi gondoskodását.

Jézus *A jelenések könyvének* központi alakja. Vele kezdődik (Jel 1:5-8) és vele is zárul az irat (Jel 22:12-16). „Hadd szóljon Dániel és hadd szóljon *A jelenések könyve!* Mondják el az igazságot! A téma bármelyik szakaszáról legyen is szó, emeljük fel Jézust, minden reménység központját, aki »*Dávidnak ama gyökere és ága: ama fényes és hajnali csillag*«” (Ellen G. White: *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*. 118. o.)!

Az Apokalipszis Jézusa a négy evangélium Jézusa is. *A jelenések könyve* folytatja a leírást Jézusról és népe üdvösségéért végzett munkájáról, amit előbb az evangéliumok mutattak be, létének és szolgálatának más oldalaira összpontosítva. Tulajdonképpen ott kezdődik, ahol az evangéliumok végződnek, Jézus feltámadásával és mennybemenetelével.

A zsidókhöz írt levéllel együtt *A jelenések könyve* is Jézus mennyei szolgálatára helyezi a hangsúlyt. Megmutatja, hogy mennybemenetele után Jézust királyi és papi szolgálatába iktatta be Isten a mennyei szentélyben. *A jelenések könyve* (és *A zsidókhöz írt levél*) nélkül korlátozott lenne a tudásunk Krisztusnak a mennyben, a népéért végzett főpapi szolgálatáról. *A zsidókhöz írt levél* mellett *A jelenések könyve* egyedi betekintést enged Jézus Krisztus értünk végzett szolgálatába.

Olvassuk el Jn 14:1-3 szakaszát! Hogyan segít ez a sokrétű ígéret jobban megérteni, amit Jézus tesz most értünk a mennyben? Minek a reményét kínálja?

A KÖNYV CÉLJA

Jel 1:1 azt is elárulja, hogy a könyv célja *a keletkezése idejétől kezdve* bemutatni a jövőbeli dolgokat. Bárki, aki ismeri *A jelenések könyvét*, észreveszi, hogy a megjövendőlt események – akár már beteljesültek (legalábbis a mai nézőpontunkból), akár a jövőben teljeseznek (ismét, a mai nézőpontunkból) – teszik ki a könyv tartalmának nagyobb részét.

A bibliai próféciaák elsődleges célja, hogy biztosítsanak bennünket: bármit hozzon is a jövő, Istené az irányítás. *A jelenések könyve* pontosan ezt teszi: kijelenti, hogy Jézus Krisztus a világ történelme és annak nyugtalanító, utolsó eseményei közben is mindvégig a népével lesz.

Következésképpen *A jelenések könyve* prófeciáinak két gyakorlati célja van: megtanítani arra, hogyan éljünk ma és felkészíteni a jövőre.

Olvassuk el 5Móz 29:29 versét! Miként segít ez a szöveg megérteni, hogy miért nem jelent ki Isten bizonyos dolgokat? A vers szerint mi a ki-nyilatkoztatás célja? Miért árulja el Isten mindezt? Lásd még Jel 22:7!

A jelenések könyvének végidei prófeciáit Isten nem azért jelenti ki, hogy kielégítse kényszeres kíváncsiságunkat. A jövőnek csak azokat a szempontja-it fedi fel, amelyeket fontos tudnunk. A célja, hogy figyelmeztessen a bekövetkezendő dolgok súlyosságára és így felismerjük, mennyire függünk Istentől, és az Úrra hagyatkozva engedelmeskedjünk neki.

Az évszázadok során spekuláció és még több szenzációhajszás társult a végidei eseményekkel kapcsolatos tanításokhoz. Többen meggagdagodtak az azonnali véget hangoztatva, mert ijesztgetéseikkel rávették az embereket szolgálatuk anyagi támogatására, mondván, hogy közel a vég. Persze eddig még nem jött el a vég, így sokan kiábrándultak és elcsüggedtek. Mint az Istentől kapott minden jóval, a prófeciával is vissza lehet élni, lehetséges tévesen magyarázni.

Olvassuk el Jn 14:29 versét! Milyen fontos elvet találunk itt a prófécia céljával kapcsolatban?

A JELENÉSEK KÖNYVÉNEK JELKÉPES NYELVEZETE

Olvassuk el Jel 13:1, Dán 7:1-3 és Ez 1:1-14 részeit! Mi a közös pont ezekben a látomásokban?

Jel 1:1 kijelenti: „*Ő pedig elküldvén azt az ő angyala által, megjelenté az ő szolgájának Jánosnak*”. Itt egy nagyon fontos szót találunk a könyvben. A „megjelent” szó a görög *semainō* fordítása, ami azt jelenti, hogy „jelképekkel megmutat”. Ezt találjuk az Ószövetség görög fordításában (a Septuagintában), amikor Dániel elmagyarázza Nabukodonozor királynak, hogy Isten megmutatta neki az arany-, ezüst-, réz- és vasszobor által, „*mi történik majd ezután*” (Dán 2:45, RÚF). János szintén ezzel a szóval mondja el, hogy Isten a látomásban jelképesen ábrázolta *A jelenések könyvének* jeleneteit és eseményeit (Jel 1:2).

Tehát többségében nem szabad szó szerint értelmezni *A jelenések könyve* próféciáinak nyelvezetét. A Biblia olvasásakor általában fő szabályként szó szerint veendő a szöveg (kivéve, ha szándékos szimbolizmusra utal). Amikor azonban *A jelenések könyvét* olvassuk – hacsak a szöveg nem mutat a szó szerinti jelentésre –, jelképesen kell érteni. A megjövendölt jelenetek és események valóságok, ám azok leírásának nyelvezete többnyire jelképes.

Megóv a prófétai üzenet elferdítésétől, ha észben tartjuk, hogy *A jelenések könyve* nagyrészt jelképes. Vigyáznunk kell, nehogy az emberi fantázia szüleményét vagy a szimbólumoknak a mi kultúránkban általános, mai jelentését próbáljuk ráerőltetni a szövegre, amikor a könyvben előforduló jelképek értelmét igyekszünk meghatározni! Inkább a Bibliához és a lapjain talált szimbólumokhoz forduljunk, hogy megértsük *A jelenések könyvében* szereplő jelképeket.

Amikor *A jelenések könyve* szimbólumainak jelentését igyekszünk megfejteni, emlékeznünk kell arra, hogy többségük az Ószövetségből származik. A jövőt a múlt nyelvezetével ábrázolva Isten tudatosítani akarja bennünk, hogy jövőbeli üdvözítő tettei nagyon is hasonlóak lesznek azokhoz, amelyeket a múltban végbevitt az üdvösségünkért. A jövőben ismét megteszi népéért azt, amit a múltban elvégzett. Amikor *A jelenések könyve* jelképeit és képeit meg akarjuk fejteni, először is az Ószövetségre kell figyelniünk.

A SZENTHÁROMSÁG

A jelenések könyve Pál leveleihez hasonló üdvözléssel kezdődik. Úgy tűnik, a könyvet levélként küldték el a János korabeli hét, kis-ázsiai gyülekezetnek (lásd Jel 1:11). Viszont *A jelenések könyve* nemcsak nekik szól, hanem a történelem összes keresztény nemzedékének.

Olvassuk el Jel 1:4-5 és Róm 1:7 szakaszait! Milyen közös üdvözlés található bennük? Kítől származnak ezek?

Mindkét szövegben a levelekre jellemző köszönést találunk: „*Kegyelem néktek és békesség*”. Ezt a mondatot a görög *charis* (kegyelem) és a héber *shalom* („békesség”, „jólet”) üdvözlő szavai alkotják. Amint e szövegekből is láthatjuk, a kegyelem és a békesség egyaránt az Istenség három személytől származik. Az Atya Istent úgy mutatja be ez a könyv, mint „*aki van, és aki volt, és aki eljövendő*” (lásd Jel 1:8, 4:8, RÚF). Ez utalás a Jahve névre: „*VAGYOK AKI VAGYOK*” (2Móz 3:14), Isten örökkévaló létezését fejezi ki. A Szentlélekre az „*Istennek hét Lelke*” (vö. Jel 4:5 és 5:6) kifejezés utal. A hét a teljesség száma. Az „*Istennek hét Lelke*” kifejezés jelentősége, hogy mind a hét gyülekezetben munkálkodik a Lélek. Ez a kép mutat a Szentlélek mindenütt való jelenlétére és a történelem során Isten népe közötti folyamatos munkájára, hogy képpessé tegye őket elhívásuk teljesítésére.

Jézus Krisztust három cím jelöli: „*a hű tanúbizonyság, a halottak közül az elsőszülött, és a föld királyainak fejedelme*” (Jel 1:5), amelyek kereszthalálára, feltámadására és mennyei uralkodására utalnak. Majd János kijelenti, hogy mit tett Jézus: „*aki minket szeretett, és megmosott bennünket a mi bűneinkből az ő vére által, És tett minket királyokká és papokká az Ő Istenének és Atyjának*” (Jel 1:5-6).

A „*minket szeretett*” az eredeti görögben Krisztus folyamatos szeretetére mutat, felölelve a múltat, a jelent és a jövőt. Aki szeretett minket, vére által megszabadított bennünket a bűneinkből. A görögben ez a múltban elvégzett tette utal: amikor Jézus meghalt a kereszten, tökéletes, teljes engesztelés adott bűneinkért.

Ef 2:6 és Fil 3:20 bemutatja, hogy a megváltottak felemeltetnek és Jézussal együtt ülnek a mennyben. Mit jelenthet ez? Hogyan örülhetünk már most ennek a dicsőséges helyzetnek, királyokként és papokként Krisztusban, miközben még a bűn átkától szenvedő földön élünk? Hogyan hasson ez a gondolat az életünkre?

A JELENÉSEK KÖNYVÉNEK ALAPGONDOLATA

A *jelenések könyve* bevezetésének konklúziója az egész könyv lényegére mutat rá: Jézus hatalommal és dicsőséggel teljes visszatérésére. A könyv záró szakasza háromszor elismétli Krisztusnak a visszajövetelére vonatkozó ígértét (Jel 22:7, 12, 20).

Olvassuk el Jel 1:7-8 verseit! Ennek a résznek a szövege több prófétai írásból származik: Dán 7:13-14, Zak 12:10 és Mt 24:30. Mit árulnak el ezek az ígék a második eljövétel biztos voltáról?

A *jelenések könyve* szerint Krisztus második adventje az a végpont, ami felé halad a történelem. Ez jelzi majd a világ történelmének lezárulását és Isten örök országának kezdetét, valamint a szabadságot minden gonoszságtól, gyötrődéstől, fájdalomtól és a haláltól. Jel 1:7 az Újszövetség többi részéhez hasonlóan Krisztus szó szerinti, látható és személyes eljövetelére mutat előre, ami magasztos és dicsőséges lesz. Meglátja eljövetelét minden ember, aki a földön akkor életben lesz, még azok is, akik „*átsegeztek*” (RÚF). E szavak bizonyos emberek különleges feltámadására utalnak, közvetlenül Krisztus visszatérése előtt, még azokéra is, akik keresztre feszítették Őt. Jézus szabadulást hoz azoknak, akik várják Őt, azoknak az élőknek viszont ítéletet hoz, akik elutasították kegyelmét és szeretetét. Krisztus eljövetelének bizonyosságát az „*Úgy van. Ámen*” (Jel 1:7) szavak erősítik meg. A görög *nai* szó fordítása az, hogy „*úgy van*”, az „*ámen*” pedig a héber megerősítés, amelyek együtt a bizonyosságot fejezik ki. Két hasonló megerősítés zárja le a könyvet (lásd Jel 22:20).

„Több mint ezernyolcszáz év telt el, mióta a Megváltó a visszatérése ígértét adta. Szavai az évszázadok során bátorással töltötték el a hűségesek szívét. Az ígértet még nem teljesült, az Életadó hangja még nem hívta elő a sírokból az alvó szenteket, de kimondott szava semmivel sem bizonytalannabb. A maga idejében Isten valóra váltja ígértét. Vajon bárkinek el kellene csüggednie most? Elveszítjük a hitünk kapaszkodóját, amikor olyan közel vagyunk az örök világhoz? Mondja bárki is azt, hogy *Igen messze még a város?* Nem, nem! Még egy kicsit később meglátjuk a Királyt szépségében. Még egy kicsit később minden könnyet letöröl a szemünkről. Még egy kicsit később »*az ő dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben nagy örömmel*«” (Elen G. White cikke, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 1913. nov. 13.).

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Ezt a kinyilatkoztatást az egyház vezetésére és vizsgáztatására, az egész keresztény korra kapta... A jelenés olyasvalami, ami ki lett nyilatkoztatva. Az Úr maga jelentette ki szolgájának az e könyvben foglalt titkokat, és azt akarja, hogy minden kutató előtt tanulmányozásra nyitva álljon. Igazságai éppúgy szólnak azoknak, akik a föld történelmének utolsó napjaiban élnek, mint azoknak, akik János idejében éltek. E prófécia vázolt jeleneteinek némelyike már a múlté, mások a jelenre vonatkoznak, megint mások a sötétség hatalmai és a menny Fejedelme közötti nagy küzdelem befejezését tárják a szemünk elé, és vannak, amelyek a majd megújított földön élő megváltottak győzelmét és örömét nyilatkoztatják ki.

Senki se gondolja, hogy mivel nem tudja megfejteni a »*Jelenések*« minden jelképét, hiábavaló dolog e könyvben kutatnia és azon fáradoznia, hogy az abban foglalt igazságok értelmét megtudja. Aki Jánosnak e titkokat kijelentette, megadja az igazság szorgalmas kutatójának a mennyei dolgok előzetét. Azok, akik kitérítik szívüket az igazság befogadására, megérthetik e könyv tanításait” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 383-384. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA:

- 1) *A jelenések könyve* Jézus Krisztus kinyilatkoztatása, mégis miért cseng ma az „apokalipszis” szó sokak számára negatív töltettel? Mit mond ez a keresztényeknek *A jelenések könyvéről* alkotott általános felfogásával kapcsolatban? Miért kapcsolják az emberek gyakran a „félelem” szót *A jelenések könyvének* próféciáihoz?
- 2) Gondoljunk néhány olyan jövődölnésre a végidei eseményekkel és Jézus második eljövételével kapcsolatban, amelyekkel az elmúlt húsz év során előálltak egyesek! Milyen negatív következményei lettek ezeknek a hamis jövődölnéseknek, függetlenül attól, hogy milyen a képviselőik szíve vagy indítéka (amit amúgy sem tudhatunk)? Milyen érzéseket váltanak ki azokból, akik hittek bennük? Milyen látszatot kelt a keresztényekről azok előtt, akik ismerik a téves jövődölnéseket? Hogyan találhatja meg próféciákban hívő, a végidei eseményekre útjelzőként tekintő népünk a megfelelő egyensúlyt a próféciaértelmezés és annak tanítása között?

ISTEN IGÉJÉNEK TANULMÁNYZÁSA

„Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megíratnak abban; mert az idő közel van” (Jel 1:3).

„Az utolsó napok veszedelmes idején élünk. A felületes hit felületes tapasztalattal jár. Van olyan »megtérés«, melyből újra meg kell térni. Minden valódi vallásos tapasztalat magán viseli Jahve pecsétjét. Mindenkinek be kellene látnia, hogy szükséges egyénileg megértenie az igazságot. Meg kell értenünk a gondosan és imádságos lelkülettel kikutatott tanításokat. Az Úr feltárta előttem, hogy népünk körében nagy ismerethiány van a harmadik angyal üzenetének elindulásával és haladásával kapcsolatban. Nagy szükség van Dániel és Jelenések könyvének tanulmányozására, és a szövegek alapos elsajátítására, hogy megtudjuk, mit mond az Írás.

Határozott világosságot kaptam arról, hogy sokan ki fognak menni közülünk, engedve a csábító lelkeknek és az ördögök tanításainak. Az Úr azt szeretné, hogy minden lélek, aki hitvallást tesz az igazság mellett, szerezzen értelmes ismeretet az igazság mibenlétéről. Hamis próféták állnak majd elő, akik sokakat elhitetnek. Minden, ami kimozdítható, kimozdíttatik helyéről. Nem lenne hát ildomos mindannyiunk számára megérteni hitünk indítékait? ...mélyebben kellene kutatni Isten Igéjét, szövegről szövegre olvasva a Bibliát, és kikutatni azokat a tanításokat alátámasztó hathatós bizonyítékokat, melyek népünket az örök igazság talajára állítják” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 372. o.)!